

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Tanec
s Bohem

Uč mě
pozvolné
chůzi

Z myšlenek
Benedikta XVI.

Smysl
života

Sloneček
a nosorůžek

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejná, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Lucie
Grůzová, Karel Komárek
st., Kája Krejčí, Míša
Pečinková, Jiří Sluka,
Eduard Severa, Klára
Smékalová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

150ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Uč mě pozvolně chůzi
Co nás čeká
- 3 Vize farnosti
Modlitba v Postní době
Přečtěte si - Velké tajemství
- 4 Diecézní synodní setkání
Tanec s Bohem
- 6 Z myšlenek Benedikta XVI.
- 8 Očeho pohádka - Sloneček a nosorůžek
Přečtěte si - Via crucis
- 9 Střípky z ducháčů - Smysl života
Svědectví života - Ladislav Kubíček
- 11 Panenka a sv. Ludmila

Slovo redaktorů

Milí farníci,

vítáme vás u postního čísla farního časopisu. Jeho tématem je ztišení, najít čas na setkání s Bohem. Některým z nás to jde lépe, někteří s tím bojujeme. Přejeme vám, ať na následujících stránkách najdete inspiraci pro letošní postní dobu.

Hanka a Karel Komárkovi

Prosíme vás o zaslání příspěvků na e-mail redakce zivot.redakce@gmail.com do dalšího čísla farního časopisu, který plánujeme vydat o Velikonocích a jehož téma bude „Nový začátek“. Uzávěrka bude 9. 3. 2023. Za všechny příspěvky předem děkujeme.

Duchovní slovo

Milí farníci,

jistě znáte přísloví: „Cesta do pekla je dlážděná dobrými úmysly.“ Nebojte, strašit peklem vás nebudu – to není můj styl 😊, ale příliš dobrých úmyslů může nám i našim blízkým z života udělat slušné „peklo“ už zde na zemi. Ať už ty dobré úmysly chápeme tak, že chceme druhým pomáhat, a myslíme to fakt dobře, ale už se nezeptáme dotyčných, jestli si takovou pomoc také přejí, nebo máme spousty opravdu dobrých nápadů, co vše dobrého udělat, ale nakonec je toho tolik, že nezvládneme pořádně uskutečnit téměř nic.

Na postní dobu si obvykle dáváme nějaká předsevzetí a mnohá jsou myšlena opravdu dobře. Pokud je to ale jen „další věc navíc“, kterou máme zvládnout, je otázka, jestli to celkovou situaci jen nezhorší.

Ano, dnešní doba je hodně orientovaná na výkon a můžeme mít dobrý pocit, když toho zvládneme více. Ale obvykle tuto výkonnost velmi rychle vystřídá prokrastinace, kdy jsme vyřízení a místo smysluplných činností bloumáme po bytě, možná u toho vyjídáme ledničku, či sedíme u počítače a bezduše brouzdáme po internetu.

Postní doba je přípravou na prožití Velikonoc – smrti a vzkříšení. Vzkříšení může zažít jen ten, kdo nejdříve projde smrtí. Po vzkříšení touží každý, ale smrti bychom se nejraději vyhnuli. Jak často ale právě zavalení spoustou i dobrých věcí a aktivit může znamenat vnitřní „smrt“. Od jednoho běháme k druhému a pomalu už ani nevíme proč. Vše může přestat dávat smysl. Chybí zastavení, prožití přítomného okamžiku, radost z maličkostí, cenných okamžiků s druhým člověkem. Ano, cesta k životu vede často skrze opuštění „života“ – mnoha aktivit, které se nám těžko opouštějí... Všechny mohou být smysluplné a důležité, ale to množství nás může až dusit. Půst, odříci si něco, co je v našich očích cenné, odpoutat se od toho, rozloučit se s tím, prožít si smutek i bolest ztráty... Ale získat tím prostor, aby mohlo růst něco jiného, něco, co nám dává větší smysl, v čem zažíváme o hodně větší naplnění... A hlavně – konečně máme prostor to i více naplno prožít. Naše srdce, naše duše může volněji dýchat, upřímněji milovat...

Prvním krokem k tomu je ale zastavení, ztišení, pozvání Boha a spolu s tím potřeba udělat „inventuru“ všeho, co dělám, všech „dobrých úmyslů a předsevzetí“, a pak to konfrontovat s realitou: Zjistit, na co skutečně mám čas a síly... A pravdivě si přiznat, na co už také ne... Nebo co by sice možná nějak šlo, ale stálo by to jen další dlouhé období honění se či výčitek, že to

stejně nedělám. Dostat odvalu rozloučit se s některými plány, které již neuskutečním. Možná i nějakým rituálem je „pohřbít“, ale tím dát možnost „vzkříšení“ jiných, důležitějších oblastí života.

Pane Ježíši, prosíme, ať se nám v postní době daří se s Tebou zastavit, podívat se takto pravdivě na náš život a dostat odvalu se něčeho zřící, abychom mohli žít více naplno, žít život v plnosti. Něco pustit, abychom více získali. Dej nám zažít že smrt – i v tom malém – otevírá cestu k radosti vzkříšení...

To vyprošuji v postní době sobě i vám, váš P. Daniel

Duchovní hudba v Brně-Zábrdovicích

CHRÁM NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

Neděle **9. 4. 2023** v **9:45 h**

Slavnost ZMRTVÝCHSTÁNÍ PÁNĚ - HOD BOŽÍVELIKONOČNÍ

Max FILKE (1855–1911): MISSA in G, op. 80

Karl R. KRISTINUS (1843–1904): HAEC DIES, op. 67 č. 1

Josef GRUBER (1855–1933): TERRA TREMUIT, op. 85

Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1871–1950): O, Salutaris Hostia, op. 15, č. 5

Josef J. PIHERT (1845–1911): REGINA COELI, op. 69

Karl NANKE (1768–1831): ALELUJA...

J. K. č. 401, 407

Účinkují: sólisté, smíšený chrámový sbor a orchestr

Varhany: doc. MgA. Jan KRÁL

Řídí: Zdeněk HATINA, ředitel kůru

Účinkují: chrámový sbor, varhany, orchestr

Řídí: Zdeněk HATINA, ředitel kůru

LAUDATE DOMINUM, CANTATE CANTICUM NOVUM!

Co nás čeká?

V období března a dubna jsou plánovány následující aktivity, ale vzhledem k aktuální situaci sledujte farní webové stránky, případně telefonicky kontaktujte farní kancelář.

BŘEZEN

13. 3.–19. 3. jarní prázdniny

DUBEN

2. 4. Květná neděle

9. 4. Neděle Zmrtvýchvstání Páně (Velikonoce)

Dětský karneval

UČ MĚ POZVOLNÉ CHŮZI

Pane, uč mě pozvolné chůzi.

Daruj mi uprostřed denních zmatků pokoj věkovitých hor.

Upokoj uspěchané bušení mého srdce, ať se ztiší moje duše.

Dej mým uchvátaným krokům pokojnější tempo s výhledem na nedozírnou věčnost.

Uč mě umění volné chvílky.

Uč mě pozvolné chůzi, abych si dokázal všimnout květiny, prohodit pár slov s přáteli, pohladit psa, přečíst si pár řádek z knížky.

Uč mě pozvolné chůzi, Pane, a vdechni mi touhu zapustit kořeny hlouběji do země věčnosti, abych mohl růst vzhůru ke svému pravému určení.

Z Afriky

Přikládáme i předběžný plán prázdninových akcí:

ČERVENEC

16. 7. Adorační den farnosti 9:00–18:00

(celodenní otevření kostela)

23.–29. 7. Duchovní cvičení Velehrad

SRPEN

5.–12. 8. Farní tábor Studené

14. 8.–19. 8. Duchovní cvičení rodin Hadinka

15. 8. – Nanebevzetí Panny Marie

Tábor ministranti – nejspíše poslední týden v srpnu

VIZE FARNOSTI

Více než rok se schází rozšířená farní rada u diskuse nad knihou Proměna farnosti, kterou napsal James Mallon. Díky jeho inspiraci (a také díky setkáním v synodních skupinách) u nás vznikla farní kavárna a ve farnosti právě probíhá Obnova v Duchu. Poslední setkání patřila přemýšlení nad vizí farnosti.

Podle Mallona je vize „obraz budoucnosti, který v nás probouzí nadšení“. Abychom vytvořili tento program, kam chceme dojít, je třeba „odhlédnout od toho, co děláme, a zamyslet se nad tím, o čem sníme“.

Ve farnosti sv. Benedikta, kde Mallon působí, se shodli na této vizi: „Farnost sv. Benedikta je zdravé a rostoucí společenství víry, které přivádí lidi ke Kristu, formuje učedníky, vysílá je, aby proměňovali svět. Každý člen se zavazuje, že se bude účastnit bohoslužeb, růst, sloužit, navazovat vztahy a dávat“.

Také v naší farnosti bychom chtěli společně vytvořit vizi, kam naše společenství směřuje. V příštím čísle bychom vám chtěli k přemýšlení a modlitbě přinést několik bodů, které jsou žhavými kandidáty na vizi. Potom bude následovat setkání, kde každý farník bude moci vybrat či doplnit, kam má podle něj farnost směřovat. Už nyní vás prosíme o modlitbu, abychom společně poznali, kam nás Ježíš volá.

MODLITBA V POSTNÍ DOBĚ

Milosrdný a dobrotivý Bože, požehnej tuto postní dobu, aby se mi stala dobou dobrého cvičení – cvičení ve vnitřní svobodě. Netěším se sice na postní dobu, ale vím, že mi udělá dobře.

Požehnej tuto postní dobu, abych se v ní dokázal odpoutat ode všech nezdravých návyků.

Uč mě, jak se odříkáním osvobozovat od svých závislostí a jak znovu pocítit, že mohu pořád ještě svobodně nakládat se sebou samým a že nemusím být závislý na svých potřebách.

Dej, ať je letošní postní doba pro mě časem vnitřního očištění a obnovy, abych se dokázal oprostít od starých návyků a mohl začít znovu vědomě žít, abych dokázal vědomě jíst a vědomě prožívat přítomný okamžik, aniž bych hned všechno, co se ve mně hlásí ke slovu, potlačoval jídlem nebo nějakou činností.

Požehnej tuto postní dobu, aby mě obnovila a osvěžila a aby očistila mou duši. Tak ve mě o Velikonocích rozkvete nový život skrze Krista, našeho Pána.

Anselm Grün
Vybrala KK

PŘEČTĚTE SI:

VELKÉ TAJEMSTVÍ

Manželství jako umělecké dílo
Ladislav Kubíček

Tato publikace není vyčerpávající odbornou prací. Je to spíše zamyšlení. Neobrací se na ateisty, martimology anebo teologické kritiky. Je určeno především věřícím, kteří chtějí plnohodnotně prožít svůj pozemský život, manželství nevyjímaje. Autor je nejen knězem, ale má také dlouholetou zkušenost z lékařské praxe.

Vydalo nakladatelství Paulínky
Vybrala KK

Prožili jsme - Diecézní synodní setkání

V sobotu 19. 11. 2022 se v prostorách brněnského Bigy konalo diecézní synodní setkání, kterého se zúčastnili i zástupci naší zábrdovické farnosti.

I přes první sněhovou nadílku do Brna přijelo a připutovalo více než 120 farních koordinátorů, moderátorů farních skupin z celé diecéze i všech, kteří jsou aktivně zapojeni do společné synodální cesty ve své farnosti, včetně několika kněží, řeholnic a řeholníků.

Cílem setkání bylo navázat na první diecézní fázi synody, zreflektovat výstupy z diecézní i národní úrovně a hlavně mluvit o tom, jak obsah výstupů konstruktivně uchopit, inspirovat se nápady z dobré praxe a navzájem se povzbudit v dalším společném hledání.

V úvodní části nás o. biskup Pavel Konzbul provedl celým procesem, shrnul jednotlivé výstupy a nastínil vizi a směřování života v naší diecézi. Zmínil plán vytvoření diecézní pastorační rady, stanov pro farní pastorační rady a ideu supervizní podpory pro farnosti. Následovala velmi otevřená, plodná a kultivovaná diskuze, ve které bylo znát, že lidem velmi leží na srdci život i podoba církve a že je vůle hledat společné cesty, že se cítí být na jedné lodi.

Hlavní přednášky se chopil P. Jiří Kaňa. Hovořil o zakotvení synodality v srdci církve jak z teologického, tak z historického hlediska.

V další části programu bylo možné zažít synodalitu v praxi. Účastníci byli rozděleni do deseti skupin a každý měl prostor se krátce vyjádřit k předem připraveným otázkám zaměřeným na to, jak prakticky uchopit synodalitu ve farnosti a v diecézi. Jednotlivé výstupy pak byly prezentovány v další části programu na společném fóru.

Nejčastějším motivem sdělení bylo vyjádření potřeby dalšího setkávání se jak na farní, tak diecézní úrovni. Účastníci hovořili o uvědomění si toho, že ačkoli se snažíme si porozumět a naslouchat si, že to velmi často neumíme a odkrývají se výzvy po tom se to učit. Byla cítit palčivá potřeba podpory a vzdělávání v oblasti duchovního růstu, komunikace, praktických dovedností v oblasti naslouchání, dialogu. Padalo mnoho hlubokých vhledů i zajímavých konkrétních nápadů, jak pracovat na odstraňování bariér, jak budovat otevřenou atmosféru místních komunit, i o tom, jak využít bohatý potenciál ochotných a zkušených laiků pro potřeby diecéze.

Výstupy byly zaznamenány, byl z nich vytvořen zápis. S obsahem výstupů bude dále pracováno, aby se přetavily do konkrétních kroků.

Program zakončil diecézní synodní koordinátor P. Petr Šikula povzbuzením k další společné cestě, kterou společně hledáme a vlastně ještě netušíme, kam nás zavede. Otec biskup dal všem účastníkům požehnání, vyslal nás zpět do našich farností s ujištěním, že je na této cestě s námi.

Ze stránek biskupstvi.cz převzala a upravila MP

Tanec s Bohem

Na tanec se lidé obvykle těší, považují ho za zábavu, ale ne všichni. Někteří, častěji muži, se tancování vyhybají. Moje hypotéza o oblíbených a neoblíbených aktivitách nabízí vysvětlení nechuti tancovat. Zní: „Neoblíbenost a obtížnost určité činnosti mnohdy spočívá pouze v chybějících znalostech a dovednostech.“ Ve stručném dobovém vyjádření zní hypotéza takto: „Nedostatek know-how odrazuje.“

Proč se někteří lidé neradi modlí? Proč se na modlitbu netěší, odkládají ji a považují ji za nepříjemnou povinnost? Jeden důvod plyne z výše uvedené hypotézy. Pro „tanec“ s Bohem jim chybí určité „taneční kroky“. Další důvod je, že modlitba je

druhem dialogu a záleží na osobním vztahu člověka k Bohu a na Bohu samém, jak bude duchovní spojení fungovat. Dnes bych se chtěl zaměřit na první důvod, protože ten se mi zdá snáze řešitelný. Nabídnou pro inspiraci několik úvodních „kroků“, posbíraných příkladů pro ztišení a zastavení se před Bohem. Všechny mají společné, že se obejdou skoro či úplně beze slov, směřují ke ztišení s Bohem. Jestli vás nezaujmu, nevadí. Najděte si své, lepší. Z vlastní zkušenosti vím, že když se někdo jiný rozplývá nad krásnou modlitbou, kterou sám používá, jsem z toho mnohdy rozpačitý, protože mně se táž modlitba neosvědčila. Samozřejmě jsou výjimky v podobě stálic – léty prověřené modlitby jako lectio divina,

růženec...

Ticho, příprava

Základní předpoklad samostatné osobní modlitby je ticho, ať už se člověk chce soustředit na meditaci nebo „jen“ hodlá prodlévat v Boží přítomnosti. V angličtině se běžně používá slovní spojení „tichý čas“ (quiet time) jako synonymum ke slovu modlitba. Ticho by pokud možno mělo být jak vnější, co okolnosti dovolí, tak zejména vnitřní. To druhé bývá obtížněji dosažitelné, vyžaduje jistou myšlenkovou kázeň a odpoutání se od témat, která v hlavě stále znovu naskakují. Když se vstup do usebraného ticha nedaří, pomáhá proměnit rušivý a vracející se předmět myšlenek přímo v předmět modlitby, předložit ho Bohu a probrat ho s ním. K soustředění myslí také pomáhá „ukázněný“ postoj těla s jasně danou polohou končetin – a nemusí to být zrovna poloha vkleče; zaměření očí na jedno místo, pomalé pravidelné dýchání, pobyt v prostředí bez nepořádku a chaosu. Účinnější než zbavování se nežádoucích myšlenek je „přepnutí se“ na Boží přítomnost, zaměření se na Boha, vnímání jeho blízkosti. Mysl je zaujata Bohem a na rušivé podněty už zbývá jen málo místa. Tento způsob obvykle funguje i ve vypjatých situacích tísně a bolesti. K začátku dobré modlitby neodlučně patří prosba k Duchu Svatému o pomoc při modlitbě. On je duší modlitby a bez jeho přispění je lidské úsilí neúčinné.

Nacházení cedulek

Bohu na člověku záleží a svůj zájem o něj projevuje různými způsoby. Od vtělení a obětování života za lidi až po sebezjevení, v němž se lidem dává poznat a ukazuje, jak se s ním mohou dorozumívat. Při pozorném pohledu můžeme najít všude kolem sebe projevy Boží péče a pozornosti vůči nám, jakési nenápadné cedulky se vzkazy jen pro nás. Například procházka podzimním lesem mezi padajícími listy dá příležitost vnímat každý ze snášejších se barevných listů jako Boží dopis pro člověka. Je na něm napsáno: „Můj milý, vím o tobě, starám se o tebe, mám tě rád!“ Každý list, než uschl, se podílel na udržení životní rovnováhy, zachycoval sluneční záři a vyráběl kyslík pro naše dýchání. Záplava listů dává představu o Boží marnotratnosti, s níž neváhá dávat nám, co potřebujeme pro život. Tolik lístků s vyjádřením lásky nám posílá, aby aspoň na některý padl náš pohled; aby zvětšil šanci, že si očima všimneme, srdcem přečteme a pochopíme, jak nás má rád.

Slunění

Pobývání před svatostánkem v tichu kostela je skvělou příležitostí pro několik druhů modlitby. Ježíšova mimořádná blízkost sama o sobě může stačit jako inspirace pro klanění, chvály a díky. Ale občas jsou hlava i srdce prázdné a ani po delší chvíli nepřichází nic, co by se dalo nazvat modlitbou. Povzbuzující a útěšné je, že Ježíšova přítomnost působí i tak. On je Světlo, tryská z něj očím neviditelná záře a proniká vše kolem. Jako po opalování na slunci není člověk stejný jako před ním, tak je to i po chvíli v blízkosti svátostného Ježíše. Ježíš v eucharistii ve svatostánku či ve vystavené monstranci prozařuje a pozvolna proměňuje každého, kdo před ním prodlévá. Není třeba dělat vůbec nic, stačí jen být v proudu paprsků. Takové „opalování“ nezůstává na povrchu, ale proniká celou bytostí člověka. Je to mimořádně nenáročná modlitba. I když během ní člověk třeba nemá duchovní prožitek, Ježíšova blízkost a jeho působení stačí. Solo Dios basta.

Vnitřní plamen

Zdrojem našeho života je Bůh. Je zdrojem nejen života věčného a duchovního, ale i tělesného, pozemského. Byl nám vdechnut Boží Duch, a dokud v nás zůstává, žijeme. Hluboká vnitřní přítomnost Ducha je v každém člověku, ať už si ji on sám uvědomuje, nebo ne, ať věří v Boha, nebo ne. Bůh je nám prostřednictvím svého Ducha zcela blízko. Jsme jeho chrámem, v němž rád přebývá. Hoří v nás plamen jeho lásky. V těch, kteří se křtem připojili k Ježíši a žijí v posvěcující milosti (bez vážného hříchu), má plamen zvlášť příznivé podmínky a prostor, aby se rozhořel. Místo mnohomluvné modlitby může být pro člověka vhodnější v klidné chvíli zaměřit svoji pozornost dovnitř sebe, do středu svého těla, tam, kde lze tušit Božího Ducha, a beze slov si uvědomit velikost jeho lásky, v níž nám v Božím Synu dal a stále dává nejvíce, co může – sám sebe, svůj život za každého z nás. Kdybychom jen věděli, jak moc nás má Bůh rád, jaká výheň lásky se v něm ukrývá... Je to podivuhodné. Přes své nitro můžeme nahlédnout do nitra Božího; skrz plamen uvnitř každého z nás vede tajemná cesta hlouběji ke zdroji, do žároviště, z nějž náš vnitřní plamen vychází.

Světelný průvod

Někdy bych si přál vidět a vnímat věci tak, jak to dokážou andělé. Jaký to musí být pohled, když živý a osobně přítomný Ježíš v eucharistii vstupuje při

svatém přijímání do lidí? Ti, kdo se vracejí na své místo, nesou Ježíše – Světlo – v sobě. Jdou a září jako živé lucerny, protože on je v nich. Malý tvor přijal nekonečného a věčného Boha. Dvě bytosti se vzájemně prostupují, pro tu chvíli se stírá hranice mezi nimi. Proud lidí odcházejících od oltáře se stává tajemným světelným průvodem. Živá světla se rozcházejí po kostele a zaplňují jej svitem jako hvězdy. Podobně jako při slavnosti Velké noci, když si lidé v temném prostoru kostela zapalují svíce od paškálu a plamínky postupně zaplní celou loď. Jeden Pán – jeden plamen – hoří a svítí při eucharistii v srdcích na mnoha místech. Jsme všichni spojeni s Ježíšem a přes něj i spolu navzájem. Vytvořilo se společenství, *communio*. Každý z nás prožívá ty chvíle trochu jinak, ale byla by velká škoda nevyužít je k modlitbě. Někdy toho potřebujeme říci hodně, jindy stačí dvě nebo tři slova pronášená úplně pomaloučku znovu a znovu a opět jindy se setkání obejde beze slov, jen v tiché přítomnosti.

Propojení srdcí

Člověk toho mívá na srdci hodně. Někdy je pro něj obtížné si na všechno při modlitbě vzpomenout, někdy ani sám neví, o jaký druh řešení svých těžkostí prosit. Jeden z možných způsobů, jak vše předložit Bohu, je prostě otevřít mu své srdce, nabídnout mu, aby si v něm vše přečetl – a svěřit se v důvěře do jeho laskavé péče. Tento způsob modlitby má několik předností. Místo nedokonalého slovního popisování svého problému Pánu nabídneme nejen věc samu, ale spolu s ní i svůj vnitřní stav, co pociťujeme, svoji sevrženost, strach, nejistotu, smutek. Bůh to vnímá a bude prožívat spolu s námi. Jako soucitnému rodiči se mu bude svírat srdce s jeho dítětem, nenechá je bez útěchy a podpory. Vnitřní otevření funguje i ve chvílích štěstí a radosti. Jsem přesvědčený, že lepší a snazší způsob než hledat slova, která stejně nevyjádří v plné míře, co prožívám, je říct: „Můj Pane, jsem šťastný. Pojď, nahlédni, ať sám vidíš a zažiješ vděčnost, kterou cítím, vstup do mého srdce a raduj se se mnou.“ Chvilky tichého spočinutí, která následuje, je nepopsatelná.

JS

Z myšlenek Benedikta XVI.

V poslední den roku 2022 nás opustil papež Benedikt XVI. Zůstává po něm – kromě povzbudivých vzpomínek – dlouhá řada knih, článků a proslavů včetně těch, které napsal ještě jako teolog a později kardinál Joseph Ratzinger. Nalistujme si v nich několik myšlenek pro inspiraci.

O víře dnes (česky 1994)

Křesťanství není filozofickou spekulací, není konstrukcí našeho ducha. Křesťanství není naším dílem, je zjevením Boha, je poselstvím, které nám bylo předáno, a my nemáme právo ho podle libosti měnit.

+

I při zjednodušení a snaze o maximálně srozumitelné pojetí liturgie musí být chráněno tajemství konání Boha v církvi, a tedy i ustálení liturgického jádra, pro kněze i shromáždění věřících nedotknutelného. Proto je třeba rozhodněji než dosud vystupovat proti racionalistickému zplošťování, planému řečnění a pastorační infantilitě, které degradují liturgii na vesnický dýchánek a ve snaze po srozumitelnosti ji chtějí snížit na úroveň obrázkového časopisu.

+

Křesťan ví, že kdo se bojí Boha, ten se nemusí bát ničeho a nikoho. Bázeň Boží je víra, je to cosi úplně jiného než zotročující strach, než strach před zlými duchy. Bázeň Boží je však také něco zcela jiného než předstíraná odvaha, která nechce vidět vážnost skutečnosti. Skutečné odvaže je vlastní právě to, že nezavírá oči před nebezpečím, ale dívá se na ně realisticky.

Církev jako společenství (česky 1995)

Církev není klubem přátel nebo spolkem pro volný čas. Boží volání platí všem, kdo jsou na tomto místě: církev je ve své podstatě veřejná.

+

Evangelium Ježíše Krista od počátku zásadně vylučuje jak rasismus, tak třídní boj. Jeden biskup na jednom místě zaručuje, že církev je pro všechny, protože Bůh je jeden pro všechny.

+
Přirozeně existuje mnohé, co musíme sami v církvi uzpůsobovat, protože zasahuje hluboko do zcela praktických lidských záležitostí. Nechci zde zastávat žádný falešný supranaturalismus. Ale to vlastní, co je v církvi, nemůže pocházet z naší vůle a rozhodování, „z vůle těla ani pozemských otců“ (srov. Jan 1,13); musí to pocházet od Něj. Čím více toho v církvi sami konáme, tím více se stává neútlunou.

Duch liturgie (česky 2006)

Mohli bychom říci, že liturgie se [dříve] v mnoha ohledech podobala fresce, která se sice uchovala neporušená, ale byla téměř překryta pozdějšími nátěry bílé barvy. Liturgické hnutí a definitivně pak Druhý vatikánský koncil fresku odkryly a na okamžik jsme byli fascinováni krásou jejích barev a postav. Zároveň ji však ohrožovaly klimatické podmínky a také mnohé restaurátorské zákroky a hrozilo, že bude zničena. Ona freska samozřejmě nesmí být znovu zabílena, je však třeba nově chápat její pravdivost, aby se znovuodkrytí nestalo prvním krokem k definitivní ztrátě.

Úvod do křesťanství (česky 2007)

Dnešní myšlení se většinou dává vést představou, že věčnost je takříkajíc uzavřena do své neměnnosti; Bůh se jeví jako zajatec svého věčného plánu pojatého „přede všemi věky“. Věčnost se tak chápe čistě negativně jako bezčasovost, jako něco, co stojí proti času, co nemůže mít vliv na čas.

Věčnost však není cosi pradávnoho, co bylo před časem, ale něco zcela jiného, co se má k veškerému plynoucímu času jako jeho dnešek; věčnost se neuzavírá v nějakém PŘED a PO. Nestojí izolovaně vedle času, nýbrž je stvořitelkou mocí nesoucí veškerý čas.

Eschatologie – smrt a věčný život (česky 2008)

Zřít Boha – to je život. Ale prastará moudrost lidstva říká a bible to opakuje: Nikdo nemůže Boha vidět. Kdo uvidí Boha, zemře.

Tak se podobá situace člověka Petrovi, který se pokouší jít po jezeře: chce k Pánovi, ale nemůže. Filozof je obrazně Petr na jezeře, který svými spekulacemi chce sám rozšlapat smrtelnost a vidět život. Ale to se mu nedaří. Topí se. Celá síla jeho spekulací o nesmrtelnosti nakonec nestačí, aby zůstal stát; vody pomíjivosti jsou silnější než jeho vůle vidět. Jen Pánova podaná ruka může zachránit klesajícího Petra – člověka.

Každé „očišťení“ srdce, které se děje v každodenní trpělivosti víry a v lásce, která pramení z této víry, nachází oporu u Pána, který umožňuje paradoxní chůzi po vodě, a tím dává smysl absurditě lidského bytí.

Ježíš Nazaretský, 2. díl (česky 2011)

Nakonec tu ovšem pro nás všechny pořád zůstává otázka, kterou Ježíši položil Juda Tadeáš ve večeradle: „Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, a světu ne?“ (Jan 14,22) Ano, proč jsi se mocně nepostavil svým nepřátelům, kteří tě ukřižovali? chce se nám ptát. Proč jsi se ukázal jen hrstce učedníků, jejichž svědectví musíme důvěřovat?

Tato otázka se ovšem netýká pouze zmrtvýchvstání, ale vůbec způsobu, jímž se Bůh zjevuje světu. Proč pouze Abrahámovi – proč ne mocným světa? Proč pouze Izraeli, a ne všem národům země, aby nebylo pochyb?

To je tajemství Boha, který jedná tiše. To, že ve velkých dějinách lidstva jen poznenáhlu buduje svoje dějiny; že se stává člověkem a že jeho současníci a určující síly dějin ho přitom mohou přehlédnout; že jako Zmrtvýchvstalý chce k lidstvu dojít jen skrze víru „svých“, jímž se ukazuje.

A přece – není právě toto božský způsob? Nepřemáhat vnější mocí, ale dávat svobodu, darovat lásku a probouzet? Nevychází od Ježíše po staletí silící světelná stopa, která nemohla vzejít od pouhého člověka?

Vybral K. Kom. st.

Očeho pohádka - Sloneček a nosorůžek Jn 1, 35–42

K jakému zvířátku přirovnal Jan Ježíše? Proč?

Co chtěli dva učedníci? Jak se jmenovali? Co s nimi udělala ta návštěva?

Koho přivedli k Ježíšovi? Jakou dostal přezdívku?

Kdesi v Africe tekla řeka, a protože všechna zvířátka potřebují vodu, hemžilo se to kolem řeky jedna radost. Přímo v řece žili hroši, krokodýli a nosorožci, ale pít tam chodili všichni – od slonů po maličké gazely.

Jednoho roku nastalo strašné sucho. V řece ubývalo vody, pak přestala téct a zůstaly jen tůně a slepá ramena. Na takových místech začal boj o vodu, silnější vyháněli slabší a ti umírali žízní. Pak začali ti nejsilnější bojovat proti sobě: krokodýli proti hrochům, sloni proti nosorožcům. Místo vody tekla krev a jediní, komu se to líbilo, byli supi a hyeny. Nacpávali si břicha až k prasknutí. Brzy byla situace ztracená: poslední trocha vody byla špinavá a plná krve, takže se nedala pít.

V tu dobu se odněkud z bahna vyhrabal obrovský starý nosorůžec, který měl sílu jako tank a křičel: „Co blázníte, přestaňte s tím zabíjením! Raději najděte zvířátko, které se jmenuje vrták obecný. Jestli najdete toho vzácného vrtáka, najdete dost vody pro všechny.“

Někteří poslechli, jiní se rvali dál. Jeden malinký sloneček s malinkým nosorůžkem, dva kamarádi, poslechli radu a šli hledat až daleko do pustiny. Šli dlouho a měli velkou žízeň! Celí zničení si sedli pod strom a mysleli, že zemřou. Tu uviděli to nejpodivnější zvířátko ze všech. Vypadalo jako zkroucený kmen stromu.

„Kdo jsi?“ zeptali se sloneček s nosorůžkem. „Vrták obecný,“ odpovědělo plaše zvířátko.

„Tebe hledáme! Co umíš?“ „Podívejte.“ Vrták vyskočil, roztočil se a zajel do země, jako by to byla voda. Vrtal jen chvíli, vyskočil a díra byla plná vody.

Sloneček s nosorůžkem skákali radostí a pili a pili! Pak si povídali s vrtákem, co za to bude chtít. A on: „Nic, to je zadarmo pro vás.“ Oni se oba rozběhli k ostatním, kteří už umírali žízní. „Našli jsme vrtáka a máme dost vody.“ Někteří nevěřili, někteří řekli: „Už jsme moc zmoření.“ Ale jiní šli. Za chvíli byli u vrtáka a ten jim dal tolik vody, kolik kdo potřeboval. Kdo šel, zachránil se.

Ježíš je jediná šance, jediná naděje. Zachrání se jen ten, kdo přijde k němu. On dává Lásku, Ducha Svatého, kterému říká „Voda života“.

PŘEČTĚTE SI:**Via crucis**

Setkání s Ježíšem na křížové cestě našich životů a našich dějin

Tomáš Halík

Ježíš nás nezve na svou cestu kříže proto, abychom ho oplakávali, nýbrž abychom změnili své smýšlení a jednání. Chce nám odejmout srdce kamenná a dát nám srdce z masa, srdce skutečně lidská, schopná odvahy k lásce.

*Vydalo nakladatelství Paulínky
Vybrala KK*

Strípky z ducháčů - Smysl života

Smysl života je téma, které se otvírá v různých částech života, a myslím, že odpovědi se také v různých částech života liší. Mám ráda úsměvné nadhledy na toto téma, jako např. Stopařův průvodce galaxií. Na Duchovních cvičeních na Hadince nám toto téma přinesl z pohledu Juliány z Norwiche Jirka Rous.

Juliana byla Bohu velmi blízko a slyšela, co jí říká. Ne vždy se jednalo o smysl života, ale hledání smyslu je taková naše lidská přirozenost a snad i nutnost. Jednou Bůh Julianě řekl: „Chceš vědět, co tím Bůh myslel?“ Ona přitakala. „Lásku,“ zněl hlas: „A víš, kdo ti to zjevuje? Láska.“

Dobrota našeho Pána naplňuje všechny tvory a vylévá se dál. Největší radostí člověka je poznání, že náš Bůh je svrchovaná svatost a laskavost. Je velkou touhou Boží, abychom o něm měli správné poznání a toto poznání aby prodchlo všechny naše úmysly i konání.

Jak Ho však poznat? Odpověď je jednoduchá: zůstat pevný v lásce a poznávat ho stále důkladněji.

Když můžeme poznat Boha, pak jsme už jen krůček k poznání smyslu života. Jak smysl nahlédnout, aby měl smysl? Musíme zmínit 3 věci: 1) Nejprve je důležitý VZTAH. Sv. Ignác říkal: „Poznávám Boha, když ho miluji a sloužím mu. 2) Smysl musí mít smysl i vůči SMRTI, nesmí jí končit. 3) Musí být už teď ŽITELNÝ – aby mělo smysl žít a marnost nevitězila. Smysl se naplňuje bez ohledu na výsledek.

A ještě si neodpusťme pohled do Bible. Jaký je smysl života v Bibli? Není pojmenován. Je samozřejmý.

Jn 17, 3 – Poznání Boha a Ježíše.

SK 17, 28 – V něm žijeme, pohybujeme se a jsme.

Lk 20, 38 – Všichni žijeme pro Něho.

Mnoho knih o (ne)smyslu života ukazuje, že slepé hledání sebe, svého štěstí bez ohledu na druhé, přinese většinou zklamání. Často to, že žiji s druhými a pro druhé, i když to mnohdy přináší více bolesti, člověka naplňuje štěstím.

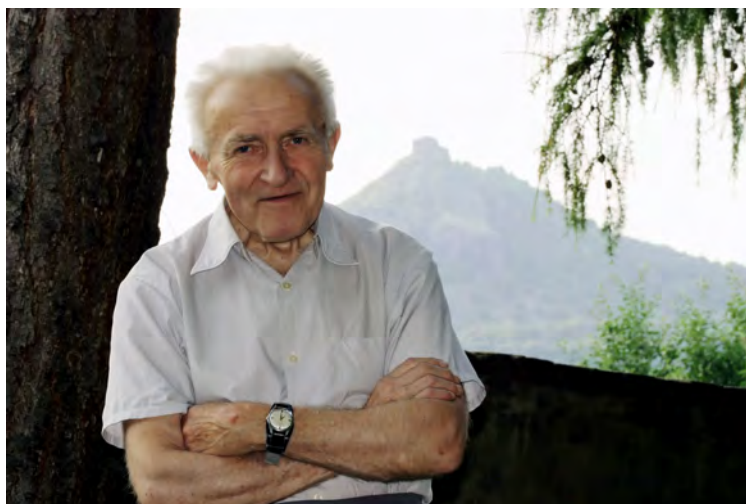
A jak to máte vy? Jak formulujete svůj smysl života? Jaké jsou/byly vaše životní nesmysly? Jak by dnes šel dát smysl každé chvíli a každému jednání?

Otevřela jsem velmi jemně velmi důležité a zásadní téma zcela cíleně. Myslím, že postní doba je fajn pro to začít od kořenů a ukotvit se.

Držím palce, ať se vám to povede!

LG z výpisků z Ducháčů na Hadince 2022

Svědectví života - LADISLAV KUBÍČEK

Život

Narodil se 3. ledna 1926 v obci Rachov na Podkarpatské Rusi, po začátku války se s rodinou vrátil do obce Sychotín nedaleko Kunštátu na Moravě, odkud pocházel jeho otec. Vystudoval gymnázium v Brně a poroční přestávce v důsledku nacistické okupace, která uzavřela vysoké školy, začal na podzim roku 1945 studovat na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity. Ze studií byl roku 1948 vyloučen, protože nevstoupil do KSČ, a zároveň začal studovat teologii. Pracoval proto jako výpomocná síla v nemocnici v Moravské Třebové a vedl Katolickou akci mezi studenty. Na základě odvolání a příkazu ministerstva se však po roce směl ke studiu medicíny vrátit a roku 1950 studium dokončit.

Nejdříve působil jako lékař v různých nemocnicích jihlavského kraje. Následně vykonával základní vojenskou službu nejdříve ve škole pro důstojníky v záloze, ale poté, co neprošel politickou prověrkou, byl přidělen k útvaru PTP a pracoval se svým oddílem v důlní šachtě na Kladensku. Roku 1959 byl s ním jako nepřitelem socialistického režimu rozvázan pracovní poměr ve zdravotnictví. Šel proto opět pracovat do dolů, tentokrát u Karviné. Zde však byl nedlouho poté zatčen a ve vykonstruovaném procesu odsouzen za vedení dvou náboženských skupin, které se scházely k náboženské činnosti, za protistátní činnost. Po roce byl však na základě politické amnestie propuštěn a vrátil se k práci v karvinských dolech. Po smrti své maminky se vrátil domů do Sychotína a pracoval až do roku 1968 v Kamenoprůmyslu v Letovicích.

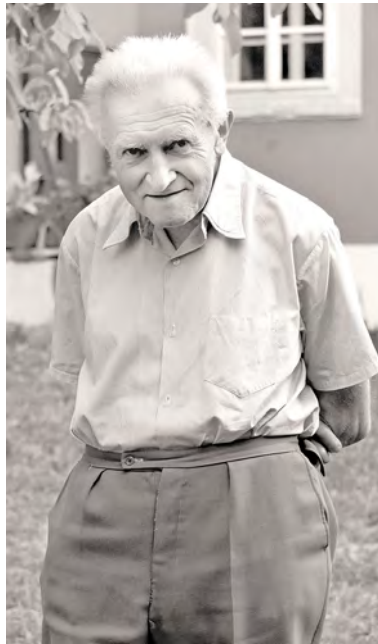
7. února 1967 byl biskupem Štěpánem Trochtem tajně vysvěcen na kněze. Po roce se však směl ke svému svěcení přihlásit a byl mu přiznán na základě intervence biskupa Trochty státní souhlas k výkonu

duchovenské činnosti. Následně působil v několika farnostech (např. Sloup v Čechách, Vysoké nad Jizerou, Čížkovice, Bulovka, Dětrichov), naposledy jako farář v Třebenicích.

Po r. 1976 byl na něj činěn nátlak, aby začal spolupracovat se Státní bezpečností. On to však odmítal, přesto na něj StB vedla svazek „Doktor“ a vedla s ním „nucenou spolupráci“ až do chvíle, než tuto skutečnost sdělil svým církevním nadřízeným a zasloužil si za to nucené přeložení do jiné, zaostalejší farnosti. Od roku 1997 působil vedle své duchovenské činnosti také jako kaplan v litoměřické nemocnici a po r.

2000 jako vězeňský kaplan tamtéž. Roku 2000 se stal sídelním kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích s právem užívat kanonikátu ceinoviánského. Začal také aktivně publikovat a v Matici cyrilometodějské vyšlo několik jeho drobných esejistických knih především z oblasti manželství s přesahem do hraničních otázek gynekologie, psychosomatických nemocí, psychiatrie a duchovního života.

Vedle bohaté pastorační činnosti a podpory hospicového hnutí také vlastníma rukama za aktivní podpory věřících obnovil několik polorozbořených kostelů ve svých farnostech. Nejpatrnějším úspěchem v tomto případě byla obnova kostela v Arnolticích roku 1991, o které se tehdy média vyjádřila jako o „arnoltickém zázraku“. 8. září 2004 přislíbil, že dokončí ještě korektury své knihy *O svobodě*. Toto a další duchovenskou práci mu však překazili dva pachatelé ve věku 15 a 26 let, kteří jej v noci z 10. na 11. září přišli vykrást, a překvapeni tím, že je při tom přistihl, jej v afektu brutálně zkopali a ubodali, faru zapálili a utekli. Nedlouho poté byli oba dopadeni a odsouzeni k trestům 8,5 a 17 let vězení. Rukopis knihy *O svobodě* se redakci nakladatelství podařilo díky podpoře policie objevit až téměř zázračně nepoškozený v napůl vyhořelé farní kanceláři, a je proto do jisté míry mementem a téměř duchovní závětí tohoto českého kněze.

Připomínka a odkaz

Věřící z farnosti Kunštát, kteří vždy udržovali s paterem Kubíčkem kontakt, se o jeho smrti dozvěděli krátce před zahájením votivní poutě farnosti do Sloupu na Moravě. Proto zcela spontánně změnilo intenci pouti na pouť smírnou a obětovali ji za smíření našeho národa za násilnou smrt tohoto kněze a též i za jeho vrahy. Z poutě se stala již tradice podporovaná několika dalšími osobnostmi (jáhen Ladislav Kinc, jeho dlouholetá spolupracovnice dr. Marie Svatošová) a roku 2011 s nimi tuto pouť vykonal i litoměřický biskup Jan Baxant.

Roku 2011 Kubíčkově jméno mělo figurovat v seznamu třiceti kandidátů na blahořečení za české země.

Již rok po jeho smrti vyšla vzpomínková kniha Marie Svatošové „Až k prolití krve“. O tu hned projevil zájem 35 vězeňských zařízení, která ji užíla k tomu, aby měl každý z trestanců možnost se s jejím obsahem seznámit.

Knihu dostal i šestadvacetiletý vrah patera Kubíčka. Není však známo, že by jí alespoň otevřel. Sama autorka knihy již vrahům jejich skutek odpustila a doufá, že jednou dojde k hluboké lítosti a konverzi obou vrahů.

Dílo

Velké tajemství – manželství jako umělecké dílo (2001)

Život – Největší umělecké dílo (2003)

O svobodě (2004)

Vůle Boží – zbožná fráze? (2004)

Zapalují? Z exercicií Ladislava Kubíčka vybrala M. Svatošová (2006)

Přitahují? Z exercicií Ladislava Kubíčka vybrala M. Svatošová (2007)

Oslovují? Ze zápisků z exercicií L. Kubíčka vybrala M. Svatošová (2008)

PANENKA A SVATÁ LUDMILA

Svatá Ludmila (+ 921) byla manželkou prvního historicky doloženého Přemyslovce, knížete Bořivoje I., matkou knížete Vratislava I., babičkou sv. Václava a chronologicky první českou svatou. Svatá Ludmila je jedním z hlavních předků českých panovníků i českých královen. Během jejího života byly položeny základy k pokřesťanštění Čech a také základy moci Přemyslovců. Se svým manželem Bořivojem I. přijali křest přímo z rukou slovanského věrozvěsta, arcibiskupa Metoděje. Ludmila prožívala starosti se svým mužem, s horlivostí se snažila žít podle evangelia a za vše se modlila. Ve snaze přiblížit se Kristu, stala se matkou chudých, světlem slepých a pomocnicí vdov i sirotků. Ludmila byla uškrčena na hradišti Tetín. Použili k tomuto činu šálu, která se později stala symbolem svatě Ludmily.

Setkání Panenky se sv. Ludmilou najdeš
v odkaze pod QR kódem
nebo na https://youtu.be/_s4H-5AARGU

